

men navnlig forekommer det mig at være høist besynderligt nu at ville gjøre dette gjældende, da det ikke mere er Rigsdagen og endnu mindre Folkethinget alene, der kan bevilge Mandskab til Udskrivning eller bevilge Penge til dets Fordeling, og jeg seer derfor virkelig ikke, hvad den Trusel vil sige, at hvis man ikke opnaaede det og det, saa ansaae man sig berettiget til og havde det i sin Magt at kunne trække sig tilbage. Det er en Trusel, der ikke kan synes egnet til at gjøre Indtryk paa Noget, da det ikke staaer i Rigsdagens og endnu mindre i Folkethingets Magt alene at opfylde denne Trusel. Jeg siger altsaa, at det fremgaaer klarligt af Forhandlingerne, at man har været sig bevidst, at man her gif udenfor sin strenge Competence, og jeg troer ogsaa, det vil være let ved at gennemgaae de indførte Endringer at bevise det. Jeg skal saaledes eksempelvis henvise til, at der strax i § 8 — hvori den meget hensigtsmæssige Bestemmelse findes, som siden findes gjentaget i § 23, at det udskrivne Mandskab kan bruges i en af de Tjenestegrene, som ommeldes i Hærens Organisationsplan, altsaa ikke blot udskrives til Combattanter, men ogsaa til Intendanturen, Lægeetaten, kort sagt til Alt, hvortil det efter dets særegne Egenskaber maatte være bedst skikket — er indsat Ordet „Organisationsplan“, der ikke kan have nogen anden Betydning, hvilket ogsaa ligefrem er vedgaaet, end at Planen af 1842 skulde ophøies til Lov. Nu troer jeg, at det vil være Enhver, der har fulgt hele vor Udvikling, bekendt, at det vilde være urimeligt at antage, at denne Plan skulde have en fuldstændig Lovskraft, og at enhver Afvigelse derfra vilde være et Lovbrud. Jeg erindrer, at ikke blot de successive Krigsministre, men ogsaa alle de ivrigt constitutionelle Medlemmer af de forskjellige Forsamlinger have gjort opmærksom paa, at Planen ganske vist var en bindende Norm, eller hvad andre Udskrivninger man kunde finde paa, men at den ikke kunde have noget egent-

lig Lovindhold; og det er ogsaa bitterligt, at ingen Krigsminister har seet sig istand til bogstavelig at følge den — og ganske vist er den ikke overtraadt af Noget i højere Grad end netop af den, der nu vil gjøre denne Paastand gjældende. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse; det er ogsaa min Mening, at det har været nødvendigt, men det er dog høist besynderligt, at Rigsdagen ikke har dristet sig til at ville tillægge den fuld Lovskraft, medens Sagen henhørte fuldstændigt under den, og derimod vil det nu, da den henhører under Rigsraadet, og det er dette, der har at afgjøre, hvad Betydning der skal tillægges den. Jeg siger, at det bliver dobbelt paafaldende, efterat der fra Krigsbestyrelses Side er gjort et meget stort og alvorligt Forsøg paa at tilveiebringe en ny Hærorganisationsplan ved Lov, hvad der dog ikke er lykkedes at faae tilendebragt. Hvis man nu paa en Tid, da det er givet, at der er ringe Udset, til at Rigsraadet vil være istand til at afløse Planen af 1842, der jo selv kalder sig en Plan, ved en heel ny Lov, der skulde omfatte hele Hærorganisationen, vilde ophøie den til Lov — det kan man imidlertid ikke, det er et forgyvedes Forsøg — saa vilde det være det Samme som aldeles at affære sig selv Veien til at faae en Reform i Armeeorganisationen tilveiebragt, navnlig med Hensyn til Organisationen af Reservem. Man drister sig altsaa her til nu at slaae Noget fast, som man ikke engang turde, da Sagen fuldstændigt hørte ind under Rigsdagens Omraade; nu skulde altsaa den danste Rigsdag, uanset de Conflictter, der kunde indtræde med Rigsraadet, ophøie denne Plan til Lov og derved lukke Døren for enhver Udset til administrativt at faae tilveiebragt og vedtaget de ønskelige Reformen i Hærorrdningen, som der maastee kan blive altfor megen Brug for, længe før der kan være Tale om at faae tilveiebragt en heel ny Lov.